

да го забведе дѣто шѣ. Тѣи трагвуть два-
 ма-та на едно, и като мракна стигнаха на
 едно село и влѣзоха въ една къща. Домо-
 владыка-та (евсайбіа-та) вѣше добръ чело-
 вѣкъ и ги воспріѣ съ радостъ та ги нагости
 колькото добрѣ можаше, но като станаха
 наутрѣ да си отидатъ другарь-атъ мѡ от-
 крадна една злата чаша. На вторы атъ дѣнь
 отидоха оу единого зла и лѡкава чело-
 вѣка, който едвѣмъ ги воспріѣ, и другарь-
 атъ вѣстави тамъ чаша-та. Въ третї-атъ дѣнь
 спѡха оу единого блага и благочестива чело-
 вѣка и приминаха добрѣ, но като си от-
 хождаха на оутрѣ другарь-атъ мѡ гѡди
 отгнѣ та запали къща-та мѡ. На четвѣрты-
 атъ вѣчаръ ги воспріѣ пакъ единый добръ и
 любовостраненъ челоуѣкъ, и ги нагости коль-
 кото можѣ добрѣ, и наутрѣ, като станаха
 да си отидатъ, проводи единородного сы-
 на своего да ги испроводи, но като оти-
 доха до рѣка-та другарь-атъ мѡ бѣтна мом-
 чѣ-то от мост-атъ та го оудѡви. Тогази сѡ
 разгнѣви онзи челоуѣкъ и мѡ рече: иди сѡ
 махни от мене, по добрѣ ми ѣ да сѡ гѡва